

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANYAL

Calonge.	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00

Número solt: 20 céntims

PERIÓDIC INDEPENDENT

Dels articles en són responsables llurs autors.—No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Camp del Coll, 7
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Prompte l'il·lustre autor de «Mi rebelión en Barcelona» ocuparà la primera Magistratura d'Espanya.

Va a obrir-se un període de manifesta delicadesa en la marxa dels negocis públics. La màxima cautela i la més curosa tàctica, és necessària per a dirigir la nau de l'Estat. No és precís senyalar els infinits esculls que hauran de sortejar-se.

Estem immersos en una revolució latent d'ambdues tendències que sols espera el moment propici per a esclatar. Una i altra amb tendència a l'agarrotament de la personalitat individual per mitjà del feixisme blanc o negre.

Tres punts hem de remarcar dimanants de l'apartament d'Azaña del lloc d'acció que fins avui ocupa:

Un, és que si el substitut no assoleix l'altura necessària, el conglomerat d'esquerres, indefectiblement, quedarà esberlat, desfet, esmicolat.

Altre, que una d'aquestes branques, amb força superior a les netament republicanes, salti on en el moment actual no seria convenient anés, per no ésser el terreny prou abonat o la fruita prou madura.

El tercer, conseqüència de l'anterior, és que des de la Presidència vulgui evitar-se i anem a parar a una mena de República hitleriana, amb un reich fuerer espanyol. Cal esperar per això que abans d'arribar-hi, l'autoritat quedi al mig del carrer.

I des d'aquí ve el moment àlgid d'una més o menys fonda transformació social.

No cal il·lusionar-se i és precís veure clar. Dictadura militar apoïada per les forces d'oposició avui; dictadura roja apoïada en les forces de tendència extrema. Ordre relatiu per a aguantar les institucions existents. Desordre evident emanant de construir sobre les runes que evidentment s'haurien de produir, puix que res o poc quedaria aprofitable.

És possible ara? Conscientment, no. Que s'hi camina, sí. Deu evitar-se? Ara, sí. Sense egoïsme de cap mena.

Com pot evitar-se? Els uns, els altres i els demás i, en conjunt, tots ho sabem. I ho sabem, perquè sabem que el moment que vivim, és utopia.

Debem i tenim obligació tots, blancs i negres, d'emprar mitjans incruents. Caminar pas a pas i deixar que passi el temps que es necessiti, encara que siguin anys, que satisfets podríem estar que siguessin anys.

Debem esmerçar-nos en conquerir el que ens pertany, per convicció i posar el cap allà on no deguin posar-se els peus. Recalcitrants, incomprensius? N'hi han i n'hi hauran. Per egoïsme uns. Per funesta conveniència, altres. Fer maldat els altres. Ignorància també, compadits i disculpables.

El panorama no és atraient. És el veritable. Modereu-vos, que si és pels d'aquí, de tard o de lluny, precipitarien a els d'allà i aquests tampoc no els hi convé, perquè no poden desitjar l'època de terror que sens dubte s'obriria. Què es conseguirà amb tot això? Retornar on precisament tractem de fugir. I una volta aquí no creiem pas que com ara.

FERRAN VIGIA